

Amikor tanítok

2018.09.18.

Suhai György

Amikor tanítok, nagyon komolyan törekszem arra, hogy ne teljesíteni akarjak, ne megfelelni bizonyos (jogos) elvárásoknak, hanem az Atyával való közösség megélésére vágyjak, az Atya közelségének megtapasztalására a bennem lakó Szentlélek munkálkodása által, miközben a tanítás ajándékát felgerjesztem magamban és használom (élvezem?), amit a Szentlélek által kaptam a mennyei Apukámtól. Azt akarom, hogy az ajándék az Apukámra emlékeztessen, hogy amikor az ajándékot használom, gyönyörködjek az Ajándékozóban. Élvezni akarom az Atyával való közösséget, miközben a Tőle kapott ajándékkal szolgálok, hiszen csak ezáltal élvezhetem magát a tanítást is és ezáltal fogják élvezni a hallgatók is mind a tanítást, mind az Atyával való közösséget. Miközben tanítok, az Atyával való közösség örömteli megtapasztalásába szeretnék bevonni másokat is. A tanítás számomra egyre inkább egy lehetőség, nem a teljesítésre, hanem a közösség megélésére, egy egyre intenzívebb istenélményre. És ezt a lehetőséget a világért se szeretném elszalasztani azzal, hogy a teljesítménykényszernek engedek, meg emberek elvárásainak. Amikor ez megvalósul, akkor élem át azt, hogy nem lemerít a tanítás, hanem feltölt, és noha fizikailag elfáradok, de lélekben felfrissülök és még ha rosszul is aludtam és kimerülten érkeztem is, mégis lélekben megelevenedve és még akár testileg is felerősödve távozom egy áttanított nap után. A teljesítménykényszer megöli az intimitást és elsorvasztja a lelket. Ahelyett, hogy azon izgulnék, hogy vajon jól fog-e sikerülni a tanításom, inkább amiatt vagyok izgatott, hogy sikerül-e majd a tanítás közben minél mélyebben megélnem az Apukámmal való közösséget és ez fog-e átsugározódni a tanításomon a hallgatók felé is. Ez egy folyamatos hitharc...